

komplerede og omfattende levnedsmiddellovgivning, som tidligere udgjorde en stor teknisk handelshindring.

Det indre markeds øgede priskonkurrence og større vareudbud rummer også store fordele for forbrugerne, men også vedrørende sundhedsbeskyttelsen er der grund til at fremhæve de positive sider, og det siger jeg, selv om jeg selvfølgelig godt ved, at de medlemmer, som har rejst debatten, har en noget anden holdning til det.

Jeg tænker selvfølgelig på de videnskabelige vurderinger, hvor vi faktisk har betydelige fordele ved at indgå i det samarbejde, som opbygges på Fællesskabsplan, for det er jo ikke bare tilsætningsstofferne, der skal vurderes sundhedsmæssigt. På levnedsmiddeldområdet er der en meget bred vifte af problemer, der skal vurderes, og det er altså næsten umuligt med et lilles lands faglige og økonomiske kapacitet at holde effektivt styr på det hele. Her varetages forbrugernes interesser bedst, når opgaverne løses i fællesskab.

Et afgørende skridt i opbygningen af det indre marked på levnedsmiddeldområdet er vedtagelsen af de tre direktiver vedrørende sødestoffer, farvestoffer og øvrige tilsætningsstoffer, som vil udgøre EU-positivlisten.

På samme måde som vi har tilpasset den danske positivliste i takt med udviklingen, vil der selvfølgelig også være behov for tilpasning af direktiverne, og i de verserende sager og i kommende sager vil regeringen klart fastholde den hidtidige restriktive forhandlingslinje, og som jeg har redegjort for, indebærer den, at vi kun tillader anvendelse af tilsætningsstoffer, som ikke er sundhedsmæssigt betænkelige, at der skal være godtgjort et teknologisk behov, og at anvendelsen ikke må være vildledende for forbrugeren.

Når regeringen arbejder med Kommissionens forslag ud fra disse kriterier, indbygger regeringen selvfølgelig den praksis og den politik, som har ligget til grund for tilsætningsstofpolitikken i årevis. De væsentligste momenter er, at forbrugerbeskyttelsen selvfølgelig er i højsædet, at erhvervenes ønsker imødekommes inden for de beskrevne kriterier, at der lægges vægt på at begrænse tilsætningsstofforbruget i basislevnedsmidler, og at der arbejdes for præcise mængdeangivelser i stedet for quantum satis, der betyder »det, som er tilstrækkeligt«.

Der skal også lægges afgørende vægt på regulering efter positivlisteprincippet, og reg-

lerne skal udformes på en måde, som er til at administrere, og arbejdet skal gennemføres i en åben dialog med erhvervs- og forbrugerorganisationerne, og der skal lægges afgørende vægt på videnskabelige vurderinger af stofferne.

Netop de to sager, som omtales i forespørgslen fra SF, er et godt eksempel på, at regeringen faktisk følger den beskrevne forhandlingslinje:

Da diversedirektivet blev vedtaget i december 1994, stemte regeringen imod det, fordi direktivet indebærer en tilladelse til anvendelse af nitrit, nitrat og sulfitter i mængder, som vi finder sundhedsmæssigt betænkelige.

Regeringens aktive fremhævelse af disse forhold under hele forhandlingsforløbet resulterede jo faktisk også i, at Kommissionen lovede, at Den Videnskabelige Komité skulle se på problemerne.

Nu er revurderingen så afsluttet, og resultaterne i rapporterne fjerner ikke regeringens betænkeligheder.

Sundhedsministeren har bedt om Kommissionens reaktion på disse rapporter, og vi afventer nu Kommissionens svar. Afhængigt af det vil regeringen så beslutte, hvad der skal ske. Jeg behøver vist ikke at minde om, at vi ved vedtagelsen af direktivet har forbeholdt os ret til at gøre det, som er nødvendigt for at opretholde et højt beskyttelsesniveau, og det betyder også, at regeringen kan overveje at anvende miljøgarantien.

Det er på baggrund af nøjagtig de samme principper, vi forhandler justeringen af sødestofdirektivet:

Allerførst ser vi på, om forslaget på nogen måde giver anledning til sundhedsmæssige betænkeligheder. Hvis det er tilfældet, sætter vi hælene i. Og selv om forslaget i den fremlagte form ikke på ét eneste punkt giver anledning til sundhedsmæssige betænkeligheder, er forhandlingslinjen restriktiv med et indbygget forsigtighedsprincip. Det vil sige, at vi altid søger at begrænse tilladelserne til de produkter, hvor der reelt er godtgjort et teknologisk behov, uanset at tilsætningsstofferne ikke giver anledning til sundhedsmæssige betænkeligheder.

Denne øvelse betyder næsten altid en samlet indsnævring i forhold til Kommissionens forslag, men betyder selvfølgelig ikke, at der ikke kan ske tilføjelser på enkeltpunkter.

Sådanne tilføjelser kan naturligvis også være baserede på ønsker fra dansk side. Hvis en dansk branche har brug for at opretholde en produktion, som vi i Danmark absolut ikke har